

og naar der hverken foreligger Netskrav eller Betydningsskrav, kan der heller ikke være Tale om en Mellemvej, men det bliver, hvad den høitærede Finantsminister kaldte en Gave. Det ærede Medlem lagde navnlig Bægt paa den Erklæring, der var afgiven af Professorerne Steenstrup og Schjødt. Med Hensyn dertil fremdrog det ærede Medlem, at Schjødt havde udtalt sig i den Retning, at det var ugjærligt, umuligt at foretage Nogetsomhelst til Østerskammerets Forbedring; det var ialtsald Indholdet af Udtalelsen. Jeg vil bemærke, at den Udtalelse, det ærede Medlem sige det til, fremkom i en Fællesudtalelse fra begge Medlemmer af Skjønskommissionen, som da vare enige om at faae en Ende paa Sagen; men jeg skal iøvrigt tillade mig, hvis det kan bidrage til Sagens Oplysning, at oplæse, hvad Professor Schjødt i en Erklæring af 28de December 1879 udtaler desangaaende. Han udtaler: „Paa dertil givne Foranledning erklærer jeg herved, at jeg i Et og Alt samstemmer med den i Deres (s: Collins) Erklæring af 24de September d. A. til Finantsministeriet givne Udtalelse angaaende det Statsraad Steenstrup og mig affordrede Skjøn, og at jeg — idet jeg betragter vor Fællesudtalelse af 17de December 1878 nærmest som en Formsig, der kun har havt til Hensigt at faae en Ende paa Sagen — selvfølgelig fastholder min bestemte Erklæring i mit Votum af 15de Oktober 1877, der gaar ud paa, at „de af Forpagterne paaberaabte Foranstaltninger have været uden Betydning for Østerskammerets Forbedring. Skulde De ønske at gjøre Andre bekendte med denne min Erklæring, saa har De dertil min Bemyndigelse.“ Denne Erklæring afgav Professor Schjødt, og den indeholder tilstrækkelig Forklaring saavel med Hensyn til de i en formel Afslutningsudtalelse forekommende Ytringer, som det ærede Medlem vil stille isætte for Professor Schjødts fuldstændige Erklæring, som tillige om Betydningen af Professor Schjødts virkelige Erklæring i Sagen. — Hvad nu selve Processen angaar, skal jeg selvfølgelig ikke gaa dybt ind paa den. Jeg skal blot berigtige de Ytringer, der nu senest fremkom fra det ærede Medlem for Østjyske Amts 2den Valgkreds, ffjøndt de ikke vare rettede til mig, men til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Paulsen). Det ærede Medlem bemærkede to Ting; for det Første, at Ministeriets Konsulent blev ikke dømt, fordi det var som Embedsærlæring, at hans Erklæring var afgivet, og for det Andet, at det ikke var paa Grund af en Formfeil eller en Feil i Proceduren, at Sagsøgerne vandt Sagen. Uden at indlade mig paa Enteltheder skal jeg anføre, hvad der siges om de to Ting i selve Dommen. Der staar i Dommen, at „foraaaviddt Indstævnte har gjort gjældende, at de paaklagde Ytringer ikke skulde være fornærmelige for Citanterne, kan der ikke hert givnes ham Medhold, og navnlig kan der ikke, som af Indstævnte forment, i saa Hens-

ende tillægges den Omstændighed nogen Betydning, at Udtalelserne ere fremkomne i en Embedsærlæring.“ Det kan der ikke tillægges nogen Betydning. Fremdeles siges der i Dommen, at den Omstændighed, at de ærerprige Sigtelser — nemlig at Forpagterne havde formaaget Fisserne som havde staaet i Afhængighedsforhold til dem, til under Gds Tilbud at afgive vitterlig usande Erklæringer, og at de havde indsendt usande Indberetninger til Ministeriet — ere bleve mortificerede, har sin Grund deri, at der ikke — nu kommer Citatet — „har kunnet tillægges Kommissionsbetænkningen — til hvilken Fiskerkonsulenten havde henvist — „nogen særlig Bevirkraft“, og at Fiskerkonsulenten „ikke har fremlagt enten de af Citanterne afgivne Indberetninger eller Kommissionens Forhørsprotokol eller Udskrift af de afgivne Vidneforklaringer“. Det er altsaa Unbladelser af at fremlægge disse Dokumenter, som har motiveret Griffindelsen, saa det er vitterlig en processuel Feil, der er begaaet. I saa Henseende har det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds fuldkommen Ret i sin Gjengivelse af Dommens Indhold. Jeg skal ikke gaa dybere ind paa Sagen; det er blot disse Fakta, jeg har ønsket at fremdrage, da der er fremkommet Paa-stand i modsat Retning fra det ærede Medlem for Østjyske Amts 2den Valgkreds.

Sagd: Ja, foraaaviddt det at blive borte med sine Beviser kan kaldes en Formfeil, har den ærede sidste Xaler Ret.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Jeg har kun begjæret Ordet for at svare paa et Par Bemærkninger, der fremkom fra den høitærede Finantsminister. Den høitærede Finantsminister gjorde Modstand mod, at Ordet „indtil“ indfættedes foran de 16,000 Kr. paa Bevillingen til Vestindien, og gjorde opmærksom paa, at denne Tilskjøttelse vilde for ham medføre Nødvendigheden af at sælge Plantagerne strax. Jeg skal dertil svare, at det selvfølgelig ikke har været Udvalgets Mening at fremtvinge et saadant Salg, idet man med Hensyn til Spørgsmaalet om disse Plantagers Administration, om de skulle sælges eller ikke, hvorledes de skulle administreres osv., ikke gennem dette Forslag har villet udøve nogen Kvang. Det, der ligger i Ordet „indtil“ er væsentlig en Opfordring til Regjeringen om paa dette Omraade at være særlig forsigtig og varfom med Anvendelsen af Statens Midler og et Slags Protest mod den formentlig noget for rundelige eller noget for økonomiske Maade, hvorpaa der, efter Udvalgets Mening idetmindste, gjentagne Gange paa enkelte Poster har været administreret der. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Ordet „indtil“ skal vedtages eller ikke, skal jeg anmode ærede Medlemmer om ved denne Behandling at stemme for Udvalgets Forslag, idet det selvfølgelig skal